

Θέλω μια δουλειά που να μου επιτρέπει να κάνω και πάλι όνειρα για το μέλλον»

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Πώς είναι να ψάχνεις για δουλειά εν μέσω μιας πανδημίας; Τρεις άνθρωποι διαφορετικών ηλικιών απαντούν στην Propaganda.

Εικονογράφηση: Κατερίνα Καραλή

Ντενίσα Μπαϊρακτάρι

«Παραιτήθηκα λίγο πριν αρχίσει η πρώτη καραντίνα, γιατί δεν άντεχα το περιβάλλον της δουλειάς μου. Με κουράζαν πολύ οι απαιτήσεις που αυξάνονταν συνεχώς, ενώ οι απολαβές μου έμεναν σχεδόν απaráλλαχτες τα τελευταία πέντε χρόνια. Τέλη Φλεβάρη θα κλείσω έναν χρόνο ανεργίας και όσο κι αν θέλω να πείσω τον εαυτό μου ότι έκανα το σωστό, με πιάνω να μετανιώνω συνεχώς την παραίτησή μου, γιατί δεν ξέρω τι μου επιφυλάσσει το μέλλον, ειδικά τώρα με την πανδημία», λέει ο Διονύσης, που μέχρι τις αρχές του προηγούμενου έτους εργαζόταν ως λογιστής σε εταιρεία των Ιωαννίνων.

Ο 34χρονος δεν είναι ο μόνος που βρέθηκε να αναζητά νέα δουλειά εν μέσω πανδημίας. «Στέλνω συνέχεια βιογραφικά, αλλά παίρνω πολύ λίγες απαντήσεις και

καμία δυστυχώς μέχρι στιγμής δεν ήταν θετική», εξομολογείται η Αναστασία. «Πριν έρθουν τα πάνω-κάτω με τον κορωνοϊό, εργαζόμουν σε ένα καφέ στο Νέο Ηράκλειο και παρόλο που η δουλειά ήταν απαιτητική, κυρίως λόγω της πολύωρης ορθοστασίας, οι απολαβές μου ήταν καλές και μπορούσα και κάλυπτα όλα μου τα έξοδα». Η 25χρονη κοπέλα δεν σκεφτόταν να ψάξει για άλλη δουλειά, αλλά τα συνεχή lockdown την έχουν κάνει να ανησυχεί για το μέλλον της και θέλει να βρει κάτι που να μοιάζει πιο μόνιμο. «Στην πρώτη καραντίνα ομολογώ ότι ήμουν χαλαρή και έλεγα θα ξεκουραστώ τουλάχιστον δυο μήνες, αλλά τώρα δεν βλέπω κάποιο φως στο τούνελ. Τα λεφτά που είχα στην άκρη αρχίζουν να τελειώνουν και όπως και να το κάνεις με τα 532 ευρώ που παίρνουμε λόγω αναστολής, δεν μπορείς να είσαι πραγματικά ανεξάρτητος και να συντηρήσεις σπίτι μόνος σου. Το τελευταίο πράγμα που θέλω, είναι να γυρίσω στο πατρικό μου». Η νεαρή κοπέλα που είναι απόφοιτος αγγλικής φιλολογίας προσπαθεί το τελευταίο διάστημα να βρει δουλειά στον τομέα της, αλλά με τα σχολεία και τα φροντιστήρια κλειστά, αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο. «Το καλοκαίρι άρχισα να στέλνω βιογραφικά σε φροντιστήρια και ιδιωτικά σχολεία, αλλά τα περισσότερα ήθελαν προσωπικό για λίγες ώρες και έτσι δεν με συνέφερε να αφήσω την δουλειά μου στο καφέ. Τώρα που ξαναμπήκαμε σε αναστολή, στέλνω βιογραφικά παντού. Έχω σκεφτεί μέχρι και στο εξωτερικό να πάω, κάτι που δεν μου περνούσε ποτέ από το μυαλό».

Σύμφωνα με την Ελληνική Στατιστική Αρχή, η ανεργία στη χώρα μας έφτασε το 16,1% τον Σεπτέμβριο του 2020, γεγονός που της χαρίζει μια θλιβερή πρωτιά ανάμεσα στις υπόλοιπες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου ο μέσος όρος ανεργίας κυμαίνεται γύρω στο 7%-8%.

Με τα κύματα του κορωνοϊού να ανταγωνίζονται το ένα το άλλο σε σφοδρότητα, η ανεύρεση εργασίας γίνεται όλο και πιο δύσκολη, ειδικά για τους μεγαλύτερους που ίσως δεν είναι και το ίδιο εξοικειωμένοι με την τεχνολογία. «Είχα κανονίσει να κάνω συνέντευξη μέσω skype», λέει ο Κώστας, «αλλά δεν τα κατάφερα ποτέ να συνδεθώ. Παρόλο που η κόρη μου είχε αφιερώσει πολύ από τον χρόνο της την προηγούμενη μέρα για να μου δείξει ακριβώς τι πρέπει να κάνω». Ομολογεί μάλιστα, πως η κόρη του είναι εκείνη που ψάχνει τις αγγελίες στο διαδίκτυο και που στέλνει τα βιογραφικά του. Ο 52χρονος δούλευε τα τελευταία 27 χρόνια στην αποθήκη μεγάλης αλυσίδας σούπερ μάρκετ, αλλά τον Ιούλιο του 2019 του ανακοινώθηκε πως απολύεται. «Εκείνο τον καιρό έδιωξαν πολλούς της φουρνιάς μου, για να πάρουν νέα παιδιά με μικρότερο μισθό εννοείται. Πήρα μια ικανοποιητική αποζημίωση και είχα και το επίδομα του ΟΑΕΔ μέχρι το καλοκαίρι, οπότε δεν είχα αγχωθεί ιδιαίτερα, όσο όμως περνά ο καιρός, είναι κάποιες φορές

που πανικοβάλλομαι. Μιλάω και με παλιούς συναδέλφους μου, που είναι στην ίδια θέση και βλέπω ότι παρόλη την πείρα που έχουμε, δύσκολα προσλαμβάνουν ανθρώπους της ηλικίας μας».

Για το Διονύση αυτή η χρονιά αποδείχτηκε ιδιαίτερα στρεσογόνος. «Η αγορά εργασίας στα Ιωάννινα, είναι ούτως ή άλλως περιορισμένη, γιατί δεν μιλάμε για μια μεγαλούπολη, η Covid-19 όμως τα έκανε όλα ακόμα πιο δύσκολα. Οι αγγελίες μοιάζουν να είναι κάθε φορά οι ίδιες. Ακόμα και εταιρείες που ξέρω ότι είναι ακόμα υγιείς και μέχρι στιγμής δεν έχουν αντιμετωπίσει μεγάλα προβλήματα από την πανδημία, έχουν παγώσει τις προσλήψεις. Νομίζω έχω εξαντλήσει όλα τα μέρη στα οποία θα μπορούσα να στείλω βιογραφικό στην πόλη μου, οπότε τώρα έχω αρχίσει να αναζητώ δουλειά και στις γύρω περιοχές. Δεν με νοιάζει να φύγω, αρκεί να κάνω αυτό που σπούδασα και που κοπίασα τόσα χρόνια για να μάθω να κάνω καλά». Ο Κώστας από την άλλη θέλει να νιώσει και πάλι παραγωγικός. «Δουλεύω από πολύ μικρός. Η ηλικία δεν ήταν ποτέ κάτι που με απασχολούσε, αλλά τους τελευταίους μήνες έχω φάει αρκετές απορρίψεις και νιώθω σαν να γέρασα ξαφνικά, ενώ ξέρω ότι έχω ακόμα πολλά να προσφέρω. Δεν έχω ακόμα και εγγόνια να τα μάθω μπάλα τουλάχιστον», λέει χαμογελώντας. Για την Αναστασία τα πράγματα είναι πιο απλά. «Με νοιάζει μόνο να δουλέψω για να μην χάσω αυτήν την ανεξαρτησία που κέρδισα με τον αγώνα μου τόσα χρόνια, αλλά θέλω μια δουλειά που να μου επιτρέπει να κάνω και πάλι όνειρα για το μέλλον. Να μην φοβάμαι ότι μπορεί να βρεθώ ανά πάσα στιγμή σε αναστολή ή ακόμα χειρότερα, άνεργη. Σε κάποιους αυτό μπορεί να ακούγεται άπληστο, αλλά εγώ θεωρώ ότι είναι το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο. Να δουλεύεις κάπου δηλαδή και να αισθάνεσαι ασφάλεια».

Πηγή: popaganda.gr